

Meie Mats

Nr. 97.

Laupäeval, 25. (8.) juunil 1916.

Nr. 97.

Siitlaste rahwatantsud.

Noorte partide ajal.

Automobilis.

G. W. Appletoni roman.

(Järg 8.)

"See tuleb petroleumist — ja nad on seda palju tarvitunud," ütles ta. "Siin on järsed selgeste näha. Uga mõned nõbbid või fondid on ometi üle jäänud, ja sellest aitab meile. Põhjalikumal uurimisel tuleb juba midagi päewarwalgele."

Meie juure astus kohalik kohtunik politsei seltis.

"See on paha asi," ütles ta.

"Jah, aga ei või midagi parata," vastas Beale. "Kõigeparema on, teie lükkate asja nädalaks edasi. Seni jahtub rufuhunil ära ja meie võime tuha lasta läbiotsida. Kõik tõendavad asjad on ju Stanmore politsei käes."

Kohtunik oli sellega rahul ja meie lahtufime sellejärele Beale ettepanetul tulekahjutohast ning läksime "Walgesse Suite", kus Beale veel midagi tahtis küsida.

Kuna me seal endid karastasime ja sigarit suitsetasime, kõneles Beale herra Browniga nelja filma all ja tuli alles weerandtunni pärast tagasi.

Siis läksime koduteele ja Beale, kes nähtawaste õige heas tujus oli, küsis Dr. Ewansi juures veel küsimas, kes see mees olnud ja kus ta elab, kes tapmisesõil autot oli lossiwärava ees peatamas näinud. Dnneks oli Dr. Ewans kodus ja wõis siis ka kohe nõutud seletuse anda.

Tagasiõidul oli Beale waitne ja mõtetes, alles kui Londonis temast tahtsime lahtuda, ütles ta mulle:

"Kojameister Jenkinsil näib herra Browni keetjaga wäike ühendus olnud olewat, sest ta kinkis keetjale oma päewa-pildi, mis nüüd minu taskus on. Selle isanda peame igal tingimisel kätte saama."

"Lootuse järele õige pea," wastasin mina.

"Wististe ei tee see raskesti," wastas Beale, jumalaga jättes, "sest tema nägu on isearalik ja ei lasse ennast kergeste muuta."

Mul oli herra Crackenthorpega veel pikem läbirääkimine, sellele ma teatasin, et lady Willoughbyle olin telegrammi saatnud, siis läksime Dicki seltis einetele, ja sellejärele läksin ma koju, lootes, et Berlinist wastus juba tulnud on. Kuid selle asemel leidsin oma kirjutuslaual määratud kirjaumbriku, mille käekiri mulle nagu tuttav paistis olewat. Ma rebisin umbriku lahti ja leidsin selle paberisedeli, mille peal seisis:

"Kojameister Jenkins, see suur wõrukael, elab Soho-linnajaos Maison Rouges. Teda tuntakse seal Linewitschi nime all."

Mükirja ei olnud.

"See on tore," mõtlesin ma, "minu tundmata abimees leiab alati õige filmapilgu, mil mulle teda just tarwis on; nüüd saab asi vähemalt ruttu liikuma."

Ma kirjutasin ruttu paari sõna Bealele, kirjasin nimeta sedeli juure ja saatsin selle kästjala kaudu kohe Scotland Yardi.

Serwe õhtupooliku ootasin ma Berlinist kärsitult wastust, aga alles õhtul jõudis oodatud telegramm mulle kätte.

Ma rebisin ta kohe lahti ja kõik mu julgus kadus seda lugedes:

"Lady Willoughby läks kolme päewa eest jalutama ja polegi tagasi tulnud. Olen suures hirmus ja ärewuses.

Neubauer."

Mii siis olid minu kõigehullemad kartused tõeks läinud, ja ei olnud kahtlust, et Olga ainult oma waenlaste käes ja nende kõigehirmsamal ähwardusel tšeki oli kirjutanud, mille ettenäitajale herra Crackenthorpe paruni jaoks 25.000 naelsterlingi pidi maksma. Wispärast ei olnud ta ka minu nõu järele teinud ja Inglismaale jäänud? Siin oleks ta enda vähemalt wõinud politsei kaitse alla anda.

Nii palju kui ma oma peaju ka waewasin, abinõu lady Willoughby aitamisels ma ometi ei leidnud; kõik oma lootuse wõisin ma ainult Beale peale panna, kel wististe warsti korda läks seda kelmidesalka kahjutats teha. Ma teadsin, et Beale poolikuid abinõust ei armastanud ja Londoni anarhistidele kolliks oli; sattusid parun ja ta naine kord Beale küiinte wahela, siis polnud neil sealt enam pääsmist.

Wimaks ometi pidin sööma minema, kuid toit ei tahtnud maitseda, sellepärast jalutasin ma silitumalt Londoni tänawatel ringi, ainult et rahutuselt jagu saada.

Kuid warsti oli mul ka sellest isu ära ja ma pöörasin koju tagasi, et töö läbi mõtteid mujale juhtida.

Wärawa juures peatas mind waht:

"Herra Wallaston," algas ta, "siin olid kaks nunne, kes teie järele küsisid ja warsti lubasid tagasi tulla. Kas pean nad üles teie juure saatma?"

"M i t u nunne neid oli, Spink?" küsisin ma.

"Rats, herra abwofat. Ja mulle jäi neist hea mulje järele."

"Sea siis küll, laske nad üles tulla."

Ma olin väga imestanud ja läksin üles elutuppa, kōiki elektritulesti põlema teerates.

„Runned?“ ütlesin ma enesele. „Mis tahavad need minust? Kas on paruniproua oma pattu kahetsenud ja tahab veel wiimase filmapilgul andeks paluda? Siis toob ta wist mõne pūha õe kaasa, et ma tema istule ei saaks lahju teha?“

Ma ei tarwitfenud oma küsimiste peale kaua wastust oodata, sest warsti kostis wäljast arg, tasane koputamine; ma tegin ukse ise lahti ja nägin tōeste kaht nunne oma ees.

„Kas soowite minuga rääkida?“ küsisin ma, sest et mulle midagi paremat meelde ei tulnud. „Praegune tund on küll kaunis isēralik, aga —“

„Oh, ma pean teiega rääkima, armas herra Wallaston,“ wastas suurem nunn, „ja näen, et teie mind mitte enam ära ei tunne.“

Uga mina tundsin hāāle kōhe ära ja mu süda hakkas waljuste pōhsuma.

„Suur Jumal! Lady Willoughby — on see aga rōdumus üllatus! Olge nii lahke, astuge ühes oma sõbrannaga tuppa. Mina olin terve tänase päewa teie pärast juures hirmus!“

Ma jaatsin ta elutuppa, ja kui elektrituli heledaste ta armsa nāo peale paistis, mida lumiwalge rātik ümbritses, kaotasin peaagegu enesewalitsuse.

„Misfugune üllatus — ja misfugune rōdm!“ hüüdsin ma ja palusin teda lamina kõrwal istet wōtta.

„See siin on Wanda,“ algas lady Willoughby, istet wōttes, „tema on mulle truuts ja ohwimeelselt sõbraks olnud.“

Ma andsin ta Wandale kätt ja palusin istet wōtta.

„Jah, herra adwokat,“ algas Wanda wigafes Inglise keeles, „ma olin juba fōrd siin, teie palusite mind istet wōtta ja wiits minutit oodata. Waewalt olite lahkunud, kui kaks meest mu kallale tormasid. Ma panin wastu, asjad purunesid, paberid lendasid maha, siis kustus tuli ja mulle suruti mingifugune ahi juu peale. Kāra teha ma ei saanud, nii weeti mind trepist alla, weel tükk maad edasi, pandi siis trosta peale ja fōidutati edasi —“

„Herra Wallaston teab seda juba kōit, Wanda,“ ütles lady Willoughby, „sest ma teatafin talle seda Berliinist kirjilikult. Aga niitūd ütlege mulle,“ rāätis ta, minu poole naeratabes, edasi, „mis te minu ülikonnast arwate? Kas te selle ille ei imesta?“

Oleksin temale kōigeparema meelega tōendanud, et ta ülikena wälja nägi, kuid ma jättsin selle ütlemata ja ütlesin ainult:

„Muidugi olen pisut imestanud, kuid wōin juba arwata, mis see mardisanditamine tähendab. Jumalale tänu, et meis riietes wigata Londoni jõudsite, sest täna õhtul tundsin teie eest suurt hirmu. Sellepärast rōdmustan niitūd kahetõrdselt, et teid nii rōdmsalt ja terwelt näha wōin.“

„Aga mispärast teie siis minu pärast hirmul olite?“ küsis tema. „Sest teie teades wiibisin ma ju Berliinis?“

Ma andsin talle preili Neubaueri telegrammi.

„Niitūd ma mõistan ja seletan teile kōit ära. Mispärast te mulle dieti telegraferisite?“

Ma jutustasin mõddalāinud päewa sündmused, surrukeha leidmise tiigist, lossi põlemise ja Scotland Yardis tarwitusele wōetud abinōdud ära.

„Paruni peal on raske kahtlus,“ jatkasin ma, „ja Jenkins, selle õige nimi Linewitsh on, wōetatse wististe weel täna õffel kinni. Sellepärast ei tarwitse teie enam midagi kartta, sest warsti istub kōit see kelmidesalk, kes teid taga kiusas, riitwi taga.“

Tema suust tuli kergenduseõhke.

„Kudas see mind rōdmustab!“ ütles ta. „Sest alalist hirmu ei oleks ma enam kaua ära kanda suutnud. Heath Halli põlemine mind suurt ei kurwasta, sest seal ei oleks ma ometi enam elada tahtnud, waid oleksin lossi ära mūlinud. Rahju tafub wististe kinnitus. Leitnant Jates, see jōle noormees, mõistatse niitūd wististe wabaks?“

„Pärast seaduslikkude wormide taitmist wististe. Aga miks nimetate teda jōledaks nooreks meheks, lady Willoughby?“

Meie lāāne-wāerinnal. Galitsialased kiritus.

„Sest et ta see ka tōeste on, sest miks ei tunnistanud ta kōhtu ees midagi? Wististe oli see hābitunne, ja Wanda oleks teile selle üllitshfa loo ära jutustanud. Kuriteo õhtul astus ta kōigeparema julgusega ilma pikema jututa minu tuppa. Seda wōib teile Wanda, kes minu juures oli, tōendada. Ma waatafin noorelemehete imestades otse, sest ma ei olnud teda weel iial nāinud.“

„Kes te olete ja mis te tahate?“ küsisin ma.

„Ma tuln siia lady Willoughby kutjel,“ wastas tema. „Kudas julgete seda mulle suu kisse ütelda, sest mina ise olen lady Willoughby ja kutsun kōhe teenijad, kes teid wälja juhatawad. Kust tulete selle hābematusse peale, mulle kinnitada, et mina teid olla kutsunud?“

„Unde mulle Jumala eest andeks, armuline proua,“ wastas tema, „sest kōit see pōhjeueb piinliku ekstituse peal. Mind on narriks peetud, ja ma palun teilt tuhat korda andeks, kuid palun teid ühtlasi ka, minu hirmjat jōledust mitte kellegile ütelda. Mind on petetud. Palun lubage, et jellest mitte kellegile ei rāāgi.“

Ta paistis minu arust muidu üsna wiisakas noormees olewat ja et ma kōige selle taga jälle oma õe āraneetud kätt aimaftin —“

„Juba jälle paruniproua,“ hüüdsin mina tahtmatalt.

„Jah,“ wastas lady Willoughby, „kōigi nurjatuste taga peitub tema! Ja et ma seda teadfin, siis andsin talle tōotuse ja ta lahkus hābitatult. Ma usun, see weidi wali õpetus saab talle terwendaw olema.“

„So, so.“

„Niitūd pean teile aga preili Neubaueri telegrammi ära seletama,“ jatkas ta. „Palun saakte talle nii ruttu kui wōimalit wastus, et ta teaks, et mina ja Wanda siin kindlas paigas wiibime. Meie, Wanda ja mina, läksime pikemale jalutuslāigule ja jõudsimme muu seas ka loomaaeda. Jusa ilmaga oli mul lust jalutada ja peagi wiibimine puieestiku laugemas osas, kus meile ainult harwa weel mõni jalutaja wastu tuli, kui üks kinnine tōld ākshelt meie kõrwale jōitis ja seal peatas. Weel enne kui midagi mōtelda saime, kargasid sealt kaks meest wälja, kahmasid meist kinni ja tirisid meid tōlda, mis siis tuhatnelja mitu penikoorat edasi wuras. Mehed olid meile taitsa tundmata ja ei wastanud ühegi meie küsimise peale. Tōlla āknad olid piimallaasft, nii et me ei nāinudki, kuhu meid wiidi. Meie seisufōrd oli hirmus ja sellepärast oleks wastuhāffamine ka taitsa asjata olnud.“

Wiimats ometi peatas tōld ja meid paluti wälja astuda. Jm oli wahēajal peaagegu taitsa pimedaks lāinud, ja meie seisime ühe wāitse suwemaja ees, mis üffikult la-

gedal väljal seifis. Mingsugust teist maja polnud ümbruses näha.

Mehed olid kaunis viisakad ning saatsid meid suwemaja alumisele korrale, mis kaunis kenaste oli fiske seatud. Pifa laua ees, mille peal petroleumlamp põles, istus mees, kes meiega kohe Wene keeles hakkas rääkima. Kõne sihus oli, mina olla juba lapseas töotuse andnud, üht osa oma warandusest „tõe propaganda“ edendamiseks anda, kui kord waranduse omanikuks saan. Siis seletas ta edasi, mina olla selle kohuse eest katsumud kõrvale hoida ja sellepärast pidanud tema minu peale wäljelt surwet awaldama — tema enese kahetsufeks. Nüüd aga olla tema kindel, et ma oma kohused kohe täidan.

Mina olin muidugi väga ärastunud ja küsisin, kui palju ta minult siis dieti nõuab.

„Nõuan teilt maksujuhatuselt teie kadunud abikaasa testamendi täitjale, et see meile 25,000 nael sterlingit kohe wälja maksaks.“

„Ja siis oletate ma kõigest kohustest teie wastu waba?“ küsisin ma.

„Täiesti,“ wastas tema.

„Lühidalt,“ jatkas lady Willoughby, „ma andsin tale maksujuhatuselt 25,000 sterlingnaela peale, mis herra Cracenthorpe pidi wälja maksma.“

„Ja mida herra Cracenthorpe mitte ei teinud,“ ütlesin mina.

„Mu Jumal!“ hüüdis lady Willoughby jahmatades. „Siis wiibin ma ikka veel hädaohus.“

Koputati uufe peale ja ma läksin järele waatama, mis seal on. Telegramm käes, tulid ma tagasi. See tuli Bealelt ja oli järgmine:

„Terwe kelmidesalk on täna õffel kinni wõetud. Ka paruniproua. Beale.“

Ma astusin lady Willoughby juure.

„Wabandage etstufst,“ algasin ma. „Praegu alles tähendafite, et weel hädaohus wiibite. See pole täitsa õige. Lugege see telegramm läbi, siis näete ise!“

13.

„Kelle käest see tuleb?“ küsis lady Willoughby, niipea kui ta telegrammi oli läbi lugenud.

„See tuleb Scotland Jardiist,“ wastasin ma, „ja nüüd wõite kaljukindel olla, et kõik teie mured korraga on lõppenud.“

„On see tõeste võimalik!“ Kuuled ja, Wanda, meie oleme neist nurjatutest lahti! — Ja see kõik on teie töö, herra Wallaston, kudas, kudas suudan ma teile seda iial tasuda? Sõnad on odawad ja ütlewad nii wähe ära! Soowitsin, et teile oma tänumeelt mõne teoga wõiksin ilmutada; ütlege, mis wõin ma teha?“

Ma punastasin kõrwuni ja soowitsin, et Wanda nüüd seal maal wiibiks, kui siinpe kaswab. Aga ma surusin oma tundmused alla ja wastasin ainult naeratades:

„Kinkige mulle ka edaspidi oma usaldus, lady Willoughby, enam ma ei nõua, sellest on mulle küllalt. Wõib olla, kord hiljem —“

Ma jäin kogeleva, kuna tema oma ilusate filmadega mulle küstwalt oifa waatas.

„Kord hiljem — mis?“ küsis ta üsna tasakeli.

„Kui see terwe lugu juba ammu unustatud on — siis — siis — siis loodan ma teid tihemine waatamas käia tohtida.“

„Sa waatas mulle imestades filma; need sõnad tulid tale nähtawaste ootamatalt.“

„Kuda wõite teie, minu kõigeparem sõber maailmas, iseeneft mõistetawa asja juures weel ainult „lootmisest“ kõnelda! Ma oletan otse kurti, kui teie mind küllalt tihti waatama ei tule.“

„Seda tahan teile heameelega tõotada,“ wastasin mina, kuna joe tundmus mu kehast läbi hoowas.

„Nüüd on mul teie töotus käes,“ õneles ta edasi, „kuid tarwis jutt lõpetada, et proua Waughi juure wõiksin sõida ja seal riideid wahetada, sest mardifanditamist pole nüüd ju enam waja. Lühidalt: niipea kui ma herra Cracenthorpele olin maksujuhatuselt kirjutatud, lasti mind kõigeparema wiisakufega wabaks ja wiidi kinnise tõlla juure. Seekord olin

ma Wandaga üksi, kuid ilm oli nii pime, et wäljelt ilmast midagi polnud näha. Õige tunnise sõidu järele jõudfime ihe wälje alewi wakkali: ja meile anti estimese klassi piletid Leipzigi, kuhu me ka ilma iseäralise juhtumifeta jõudfime. Leipzigi elab üks minu wana tädi, selle juure ma läksin ja tallele ma kõik mured sõidame pealt wälja puistafin. Tema soowitas mulle need riided, ma panin need selga ja siin ma nüüd olen. Ma ei suutnud oma soowift enam ära oodata, waid tulid otseteed teie juure.“

„Lubage weel üks küsimus, lady Willoughby,“ ütlesin mina, „kas saite nendelt töotuse, mis teie üteldawaste olite alla kirjutatud, tagasi?“

„Ei, mina unustafin selle järele küsimast, sest meil oli ainult üks mõte: kudas nende käest pääseda.“

„Kas olete üleüldse iial mõnele niisugufele töotufele alla kirjutatud?“

„Seda ma ise selgeste ei tea ja ei mäleta ka. Minu isa majas sündisid tihti üsna iseäralised lood ja alati walmistati seal dokumentift, mida siis mitmesugused inimesed alla kirjutafid. Mina kuulsin tõepoolest sellest paberift millele mina alla olla kirjutatud pärast minu pulmi fir Jamefiga, ja ka minu poolde, keda ma enam kaua aastaid polnud näinud, lastis siis ennaft jälle näha. Kuid sellest ajast saadit ähwardati mind alati ja tuletati mulle mu „kohust“ meelde. Kuid mul ei olnud eneselt suuremaid summasi ja jeda ütlesin ma neile siis ka. Ja siis, ufun ma, hakkafid nad fir Jameft ähwardama. Tema ei rääkinud sellest mitte tihti, kuid tähenduste järele, mis ta wahetewahel tegi, wõin ma seda aimata, siis tuli hirmus kuritegu ja nüüd teadsin ma, mis mind ootas.“

Ma rahustafin teda weel kord, saatsin ta troška juure ja jätsin jumalaga. Siis saatsin ma weel Berliini telegrammi, et preili Neubauer sõbra pärast wõiks mureta olla. Järgmisel hommikul läksin ma Scotland Jardi inspektor Beale juure.

Tema oli parajaste ihe kirja kirjutamise lõpetanud ja ütles nüüd teretuse järele:

„Mina tunnen kogemata juhtumise läbi selle rewolutfionärfe ühifufe pead, kellest teie mulle jutustafite. Tema on wäga armastustufewääriline herra ja ma ei usu minutifti, et temal wõib ta ühifusel selle inetu looga midagi tegemift on. Sellepärast kirjutafin temale; wahest loete kord selle kirja läbi.“

Ta ulatas mulle kirja ja ma lugefin:

„Wäga austatud herra!

Balun mulle wiibimata teatada, kas teie ühifusel wõib teil midagi nõuda on kadunud fir Jameftit wõib tema lefekt. Kui asi nii on, kas on siis keegi isand, kes ennaft parun Kalnokhys nimetab, teie poolt wolituse saanud neid nõubmifti täide saata. Parun Kalnokh, niisama ta abikaasa wiibiwad praegu fir Jamefe tapmife kahklufe all wangis.

Teie teatuste eest tänan teid juba ette ja ootan põnewalt wastust

Wupatlikult

James Beale.“

„See on hea,“ wastasin mina ja jutustafin Beale ftis õhtufed sündmused kõik ära.

„Tore, et lady Willoughby nüüd jälle Londonis wiibib,“ ütles tema. „Kuid nüüd tahafin teile weel teatada, kudas kelmid eila õhtul kinni nabiti.“

„Balun!“

„Sündsates riietes läksin ma Maison Rougesse, mis õige kahklase mulje järele jätab, ja ütlesin ufsehoidjale, et mina herra Linewitshiga soowin kokku saada, kes minu tulekut ka teadwat. Kas ta kodus on.“

„Jah, herra,“ wastas ufsehoidja, „sealt ta ise parajaste tulekift!“

Ja tõepoolest — Jenkins tuli.

„Tore, et ma teiega kokku saan, Linewitsh,“ algasin ma ilma pikema sisse juhatuseta, ja surusin ta kätt. „Kudas käsi käib, wana sõber? Tore, et ma teid weel tabafin, olge nii hea, tulge kohe kaasa, troška ootab juba wäljas —“

(Lõpp järgneb.)

Sundmata rüütel.

Lugu lähemast minewikust.

Dr. Waariku abikaasa, Cesti haritlaste seas väga lu-
puetud daam, oli alles teist aastat mehel, aga juba pani
ta oma mehe juures külmust ja ükskõikust tähe'e, mis noore
proua südames walu ja armukadedust äratasid. Kuna Dr.
Waarik õhtutel kuni hommikuni klubis istus, pidi tema noor
ja elurõõmus abikaasa, teda ennemalt ikka igalpool doktori
kõrwal oli nähtud, ikki igawust tundes kodus wiibima.

„Kas läheme tulewal laupäewal Kanutgilde näoat-
pidule, armas mees?“ küsis ta ihel päewal sõõgilaua juu-
res oma abikaasalt.

„Tulewal laupäewal? Hm! Kas tead, armas laps, sellel
päewal on just meie klubi koosolek, millest ma mitte puu-
duda ei taha, sest et ma ise selles klubis eestseisuliige olen.“

„Kas sa ei wõiks ennast armastuse pärast minu wastu
selleks õhtuks wabats teha?“

Doktoriherra nimetas nüüd nii tähtsaid põhjusi, et abi-
kaasa, väga wiisakas ja taktitundja daam, palumise järele
jättis ja wakis. Neiuana oli ta doktor Waariku palwedele
alati wastu tulnud ja teda pidudele saatnud, aga nüüd ei
hoolinud wiimane tema soowist enam sugugi. Waene proua-
kene tuli otjusele, et doktor Waarik ilma temata näoat-
pidule läheb, millest ta waremalt kunagi ei olnud puudu-
nud. Noore proua armukadedus ja kahtlus leidis tema
sõbranna proua K. poolt weel suureste kinnitust.

„Ma wean selle peale kihla, Hermine,“ ütles ta, „et minu
mees näoattepidualt ei puudu! Klubis juba niisugusel õh-
tul koosolekut ei ole, sest et kõik klubiliikmed harilikult pi-
dule lähewad.“

„See olets hirmus!“ sosistas turwalt noorproua. „Oh,
kui ma ometi selgusele saaksin!“

„See on õige terge, minu waene Hermine.“

„Aga kuda?“

„Sa tunned oma meest juba käigust, tema seisakust, kui
ta enese ta ei tea mis moodi ära moonutaks; ma muretsen
kaks pääsetähte, ja meie läheme kahes lihtjais dominos näo-
attepidualt. Ühest tunnist jattub küllalt, et kõik saalisole-
jad filmitseda. Ei näe sa teda mitte, siis wõid ennast ra-
hustada, et ta sulle tött on rääkinud.“

„Murete kostüimid ja pääsetähed!“

Saatusest määratud pidupäew jõudis kätte. Peale õh-
tusõõki — linna tornikellad löwad weerand ihelka — juud-
les doktor Waarik oma abikaasat, ja läks klubisse. Hermine
kuiwatas ihe pisara, kui ta enese äkitselt ükfinda sõõgitoas
leidis olewat. Kartus, et ta oma mehe näoattepidualt leiab,
tegi teda äärmiselt nerwiliselt. Kella kümne ümber ilmus
proua K.; punkt üksteistkümmend lahkusid mõlemad prouad,
kes kostümide ja näoatetega uudishimulikkude filmade eest
kaitstud olid, doktor Waariku korterist. „Wenki“ woormeese
kinnise trostaga sõidutas neid Kanutgilde maja ette. Pi-
dulisi ja maskesti oli ustumata palju ilmunud. Pidusaal
aina säras ja kihas mitmewärwulistest kostümidest. Hermine
hoidis walgult tussuwa südamega trampitult oma sõbranna
käewarrest kinni. Igas maskes armas ta oma truuduse-
murjat meest ära tundwat. Rats naisdominot, kes ükfinda
saalis ringi ekfifid, äratasid peagi tähelnpanemiist. Üks Türgi
pasha, särawas mundris, järgnes neile.

„Netty,“ sosistas proua Waarik, „tirklane, kes meid
filmast ei lase, näib minu mees olewat. Waata ometi, täieste
tema kuju, tema käik. Ta on wististe mind ära tunnud.“

„Sa wõid selle üle ainult rõõmustada,“ wastas proua
K.; niisugusel puhul teab ta, et sul tema saladus tuttav
on. Ta tuli ilma sinuta pidule, järelitult on sul õigus
ilma temata tulla. Kuid waata ainult, nüüd lähineb ta
sellele naistesalgale — ta räägib selle Türgi naisega — lä-
heme lähemale ja kuulame, mis nad räägiwad.“

Pasha haaras oma haaremi ilubusest kinni ja tõmbas
ta tantfijate hulka; nad segasid endid waltserisise, mida or-
kester praegu mängima hakkas. Hermine olets selle peale
wandunud, et pasha tema mees on, ja et ta ainult oma
tantfijanna soowi peale enesele Türgi kostümi oli walinud.
Tema südamewalu ei ole sugugi wõimalik kirjeldada. Wida

Meie lõuna-lääne wäerinnal.
Galitsia talunaine.

rohkem ta pashat filmitses, seda selgemine armas ta oma
meest ära tundwat. Jah, tema liigutused, tema tantfimis-
weis, tema juuksed, tema wurrud — kindel, mis kindel! Ja
kui õrnalt ja plastiliselt ta oma daami ümbert kinni hoiab,
kes kergelt nagu liblikas läbi saali lendab. Äkitselt kadus
tantfijatepaar tema filmist.

„Tule, tule!“ sosistas Netty, kuna ta oma sõbranna
käest kinni haaras.

„Kuhu?“

„Sinna tagumisesse ruumi, kuhu pasha praegu ära
kadus.“

Hermine lasti ennast tahtmatalt temast kaasa tõmmata.
Enne aga kui mõlemad naised saalist lahutada jõudsid, piiras
neid salt klouni ja pajatfasi sisse, kes kõigewallotumal
wiisil oma maskewabadust tarwitafid; nad pekfiwad üksteist
plaginat sünnitawate leppidega, karjusid, kinnusid ja näu-
gusid, igasuguseid häält sünnitades. Uus salt weidraid mas-
kesti suureudas tungi, ja mõne filmapilgu jooksul olid mõle-
mad naised, teda wallatu narridesalt enesele pilkeobjektiks
oli walinud, üksteisest lahutatud. Waene Hermine leidis ennast
ükfinda pajatfide keskel olewat, kes nägusi moonutades, ti-
hedas ringis tema ümber tantfifid. Hermine oli peaaegu
minestusesse langemas; ta kartis, et teda ära tuntakse, ehk
juba ära tuntud ongi. Tema paluwate liigutuste peale was-
tati ainult naeruga. Määratsemine muutus weel suuremaks,
sest et sel filmapilgul weel uus maskederong saali ilmus.
Pajatfid pidid wististe joobnud olema. Seal jautas äkit-
selt üks juur mehetogu ringi kahels; ta kandis toredat musta
rüütliühikonda, siidinäokatet, laia musta kibarat walge su-
lega, mis väga maitserikkalt tema pahema õla peale alla
rippus.

„Tagasi!“ hüüdis ta walju häälega, kuna kaks säten-
dawat silma läbi näoatteeutude karistawa pilguga ümber-
seisjate peale waatasid. „See daam on minu kaitse all.“

Ja kõhe peale selle tõukas ta pajatfid kõrwale. Kuul-
dusid protestihüüded. Must, tundmata rüütel ei pannud
seda sugugi tähele.

„Palun, lubage mulle oma käsi, madam!“ ütles ta ra-
hulikult.

„Juhatage mind saalist wälja, minu herra, ma palun
teid!“ sosistas proua wärisewa häälega.

Rüütel oli filmapilk walmis tema palwet täitma. Wiie
minuti pärast seisid nad juba Pikal uulitsal gilde maja ees.
Hermine hoidis wärisewa käega oma kaitseja käewarrest

finni, ta suutis eunast veel waewalt jalul hoida. Sadas lund, õõ oli kare ja külm.

"Hüüde woorimees, minu herra!" jostistas Hermine wäriwades. "Ma olen wäga nõrk, ma ei suuda käia."

Rüütel hüüdis, aga ühtki woorimeest ei olnud näha. Üksiline lumetuiß oli kõik woorimehed, kes trostadega wäljas olid, koju peletanud. Hermine wäriwes; õhute kostumid pakkusid wähe kaitset külma wastu.

"Siia ei wõi meie jääda!" pomises tundmata rüütel kaastundlikult.

"Jumala pärast, wiige mind jälle saali tagasi."

"Aga teie olete ju haiglane, madam! Skuhu meie lähetsime? Ah, wastas Waimu uulitsal on ju restoran — tulge mulle järele — ma lasen woorimehe tuua!"

Proua Waaril lasi ennast edasi wiia. Tema wäikesed, atlastingades jalad wajasid sügawaste lume sisse. Külma ja wäsimusest wäriwedes astus ta restorani, kus ta kõrwalises kabinetis pooluimajest ühe sohwa peale maha langes. Tundmata rüütel piüdis kõigesuurema agarusega tal abits olla.

"Madam, niisuguses seisukorras ei wõi teie praegu mitte loiu minna. Teie peate pisut sööma, peate ennast karastama. Lubage, et ma teie eest pisut hoolt kannan. Ma palun teid külastajeks. Kellner, söögikaart. Mats pubelit shampanjeri!"

Hermine katsus wastu rääkida, aga peenitene kawaler ei lastnud teda sõna wõtta.

"Meie sööme ühes, armuline proua," ütles ta; "siis toon ma woorimehe, ja teie sõidate oma korterisse."

Tundmata rüütel ülespidamine oli nii armastusewäeriline ja korrett, et Hermine wiimats järele andma pidi, liiategi et ta loota tohtis, et wõõras tõeSte peenitene kawaler on. Nägiti sellest wahetuhtumiseSt, mis armulisele prouale piduajalis meelehärma oli sünnitanud. Rüütel oli wäga wiisane. Omas diglases wihas sõi ta haruta hulga lõhefala, musta kalamarja, jardiini, metslinnuküpsist ja kompotti, lähidalt, kõige peenemat, mida söögikaardilt ülesõidse leida oli. Selle peale tähjendas ta veel mõned pubelikid shampanjeri. Waene proua Waaril maitstes ainult toitu, et ennast mitte tänamata näidata. Pooltunni pärast lõpetas rüütel oma söömise.

"Kuda tunnete ennast, armuline proua?" küsis ta.

"Mul on juba palju kergem."

"Wäga hea, siis toon ma kohe woorimehe."

"Aga millega wõin ma teile tänulik olla, minu herra?"

"Sellega, kui teie otjusele tulete, et ma teile kõige wähematki ei ole teinud. Mis mina tegin, seda teeks minu asemel iga kawaler."

"Oh, siis kroonige oma suurmeelsust veel sellega, et mulle ruttu ühe woorimehe muretsete."

"Enne kui teie veel klaasi teed ära juua jõuate, olen ma juba tagasi. Ober, klaas teed ja kaks kooki!"

Tundmata rüütel pühkis suu lauaretikuga puhtaks ja lahkus ruttu kabinetist. Hermine ootas kümme, katkumend minutit, pooltundi — tema rüütel jäi tulemata. Kartus, et tema mees ehk enne teda koju jõuab, sundis teda restoraniSt lahkuma.

"Wõõras ei leia wiist ühtki woorimeest," mõtles ta; "ta wabandab mind wististe, kui ta mind mitte enam siit ei leia."

Ta määsis ennast oma domino sisse, et ära minna. Kellner tuli tale wastu.

"Kellner," jostistas Hermine, "kui jee herra, kes mind siia saatis, tagasi tuleb, siis ütlege tale, et ma sunnitud olin ära minema ja temalt wabandust palun."

"Peab sündima," kolas wastus; "siiski enne määske oma arwe."

Proua Waaril ehmatas; tal tuli meele, et tal kopikatti raha ühes ei olnud, sest Netty oli kõige eest muretjenud.

"Siin on arwe," rääkis kellner edasi; "jee herra ütles, et teie kõik wälja maksate, kui ta ära läks."

"Mina?"

"Minu proua maksab kõik, ütles ta mulle."

Poleks näolate mitte proua Waariku ilusat nägu warjanud, siis oleks kellner tähele pannud, kuda ta häbi pärast

ära punastas, sest nüüd sai ta aru, et ta peenitese kelmi küüsi oli sattunud, kes tema kulul enesele toreda õhtusöögi oli mõistnud muretseta. Arwe oli 38 rubla. Mitu makset ilmusid restorani. Kellner silmitjes proua Waarikut kurja kahluSt kartwa pilguga.

"Wõtte, wõtte!" jostistas Hermine wäriwewa häälega, kuna ta ühe suure kul-läewõru oma kae ümber wabastas ja selle arwendudjale kätte surus. "Homme hommiku maksan ma selle arwe, hoidke seda niikaua pandina oma käes."

Hermine hingas kergemalt, kui ta uulitsale jõudis. Mitu woorimeest seifid saanidega gilbemaja ees, kus pidu kõige suurema hooga edasi kestis. Ta istus ühte saani ja lasi ennast koju sõita, kus kojamees, kes parajaste wäljas juhtus olema, woorimehe wälja määsis.

Waewalt oli ta oma tuppä jõudnud, kui ta doktor Waaril koju tuli; ta kuulis seda uste awamisest ja kinnipanemisest. Oli tal nüüd selge, kas tema mees tõeSte näolattepudul oli wiibinud? Ta saatis kurwa ja rahutu õõ mööda. Seejäl hommikul juba õige wära ilmus Netty, et sõbranna käetäigu üle järele kuulata. Hermine seletas tale oma õõsist juhtumist, ja palus teda, sest et ta kedagi kolmandamat isikut usaldada ei julenud, läewõru tagasi tuua. Netty wõttis arwe ja sõitis kohe sinna. Juba weerand tunni pärast tuli ta lohtunud näoga tagasi.

"Kus on läewõru?"

"Kellner ütles mulle imestades, et herra, kes eila õõse arwe maksata oli jätanud, oma proua läewõru juba poole tunni eest 38 rubla eest wälja oli oStnud."

Proua Waaril kahwatas näost lumiwalgeks; ta oli läewõru kaotanud, mis üle kahesaja rubla wäärt oli. Et õõsist juhtumist mitte rahwa suhu lasta, siis oli ta sunnitud oma kahju üle waikima.

"Need on kõik armutabeduse tagajärjed!" hüüdis ta kätä ringutades.

Mõni päew hiljem sai ta teada, et doktor Waaril 500 rubla jelsamal õõl klubis kaartidega ära oli mänginud.

"See oli aga kallid õõ!" ütles Netty, kes doktori prouale selle teaduse tõi.

"See on peagi unustatud," wastas Hermine naerata-des, "sest ma tean nüüd selgeste, et Lürgi pasha hoopis wõõras isik oli."

Tundmata rüütlit ei olnud hiljem enam midagi kuulda.

"Don Richot"

„Meie Matsi“

Tellimiste wastuwõtmine teise pooleaasta peale awatud.

Piltidega ilustatud ajakiri „Meie Mats“ ilmub ka tulewal pooleaastal korralikult, nimelt iga laupäew, ja pakub palju aga ainult head, huwitawat lugemisewara. Ühes lugejate arwu suurenemisega on „Meie Matsile“ käesolewa pooleaasta jooksul ka terwe rida osawaid kaastöölisti juure tulnud, mis lehte iseäranis tuumakaks aitab teha. Romanisõpradele wõime tähendada, et tulewal pooleaastal pikem ilus ja ülihuwitaw roman ilmuma hakkab, mille kohta loodame, et ta lugejatele kindlaste saab meeldima.

Tellimistega palume rutata, siis ei tule wiituitust ega ilmajäämist.

Tellimise hind kättesaatmisega aastas 5 r. 50 l., 6 kuu eest 3 r. 3 kuu eest 1 r. 60 l. Toimetustest ise ära wiies: aastas 4 r. 50 l., 6 kuu eest 2 r. 30 l., 3 kuu eest 1 r. 30 l. Ilmub iga laupäew.

Adressi muutmise eest 10 kop. Adressi muutmisel ja tellimise uuendamisel palume senist adressi nr. teatada.

Toimetus ja tallikus:

Tallinnas, Harju ja Rüütli uulitsa nurgal nr. 46/15, „Teaduse“ raamatukaupluses.

Armu paut.

Cesti sõjameeste kirjad.

Sõjaväljal, 13. 5. 16.

Armas kaasuwend!

Soowin sulle tuhat õnne ja tuhat terwist sinna kaugele, kus sinagi sõjawäes oled ja oma päiwi surmapoole edasi ajad. Olen ka itka alles terwise juures ja elame siin mitmekesiseid aegasi üle. Sagedaste on küll ka see elu üsna juukfelarwa otjas, sellest hoolimata, et lahingutes juba ammu, ammu pole olnud. Juba olen kõik selle muusika nagu äraunustanud. Siiski aga oleme siin suurtükkitule piirkonnas, umbes paar wersta eelmisest lahingu liinist eemal. Püüskituulid siia ei ulata, aga suurtükituulid hulumad ja winguwad ülepea ja lõhkewad liigidal ja kaugel, hommituust õhtuni ja õhtust hommituni. Püüskituul ei ole kardetaw, sellega olen nii ära harjunud, nagu siitkate ja parmude hulgas. Püüskituul kui surmab, pole see hirmus, tema haaw ka mitte, aga suurtükipommid, need on hoopis teise lauluga. Wäikest kolmetollilist wäljasuurtüki kuuli ka suurt ei kardeta, aga kohutaw on kui „tsumadanid“ õhus hirmsa hulumisega tulewad ja lõhkewad. Wähe! Kaob weri soondest ja pead kahwatama, sest ootad, et sell filmapilgul ta sind tõeste tikkidels kisub. See ei ole mitte nii kohutaw kui esialgul oli, aga salata seda ei saa, see filmapilk on hirmus! Üks nägemata gigantiline waim, pea sin oma sir-

biga wara ja hilja lõikust. Lõigatud kõrte asemele aga astuwad uued ja nende käes kõltsewad wärskemalt sõjariistad ja tapperitöö testab oma soodu edasi! — Praegusel ajal teatawad telegrafisõnumed igast wärinnaft põnewaid sõnumeid. Kõige maailma poliitik ja sündmused liisuwad nerwid wägise pingule. Mul on tundmus ja ma tunnen et tund ligi on, mis ajast wõidupäike meile paistma saab! Juba näen ma selle koidu tumendamist kaugelt läbi uduloori. Meie ja meie liitlaste pool on nüüd enamus ja raskus tasakaalus. Ma olen selle peale kindel, et see aeg ennast mitte enam kaua ei lasse oodata, mil uut wõidumarsi eht waltjeri muusika heli kuuleme ja igati tagasi oma töö juure pöörara saab, kust meid sõjapajun ja saatus kord halastamatalt ära kiskus.

Ludiseid just ifeäralist mul midagi ei ole, mis sünniks kirja panna. Kewade, eht õigem sui, on meil täies hoos. Sinab selge taewas. Paistab kuumalt päikene. Brudes lehed paisuwad suuremaks; maapinda katab kene roheline waiw. See on meile wäga kosutaw ja rõõmus.

Nii siis palju terwiseid ja
ela õnnelikult.

Samaa ilu hoieldes
Wenlase wastu wõideldes

Kasuwend

Wihkel

Robert Kennel,
Tudolinnast.
Tegewas sõjaväes.

Jakob Erikson,
Tallinnast.
Tegewas sõjaväes.

A. Peeter Liibo,
Wõrumaast.
2 torba haawatud.

Karl Westus,
Viru Rigu last. 13. juunil
W. all teadm. kadunud.

Woldemar Westus,
Viru Rigu last.
Tegewas sõjaväes.

Eduard Joh. Kuffe,
Metskandri tv.
Hospidalis surnud.

G. Kuusik,
Moffelastist.
Wabat. Robus parand.

Eduard Jänes,
Sartust.
Raskes suurülitüwas.

Johannes Liivo,
Noarootsist.
Tegewas sõjaväes.

August Liivo,
Noarootsist.
Tegewas sõjaväes.

II.

Tulekinnil 10—6—1916.

Et täna meil wihamapiha on, siis hakkasin dige kirjutama. Wihma sajab meil juba teist nädalat, sajab nagu Noa aegse weeuputuse ajal. Et meie aga enne sadu kuivalle maale laewa walmis ei ehitanud, ega ka kolm päewa, nagu kõstri lehma wastlad, enne wihma koju ei jooksnu, siis kannatame selle kõik niid ilufaste ära. Kõik suured poisid, ja ega meie suhkrust ole, et ära julame.

Dõna mäerinnal antakse waenlastele praegu kõwaste walu. Meie siin selle wastu elame aga kaunis rahulist elu ja pealegi weel tohe „temaga“ dige ninapibi koos. Taktistust teewad suured põlised metsad ja rabad; wihm pani aga niid kõik tegewuse feistu. Teed on põhjatu-põrised, seega igasugune suurem liikumine ja käimine soikus. Ära tüütab küll niifugune kiratsemine ja tegewuseteta olek. Tahtmine oleks lord dige müra tegema hakata, ehk tuleb see ka pea kätte, kus meie siin midagi tegema hakkame.

Meie elame suures põlises metsas. Põris muinasjutuline tore on siin elu, praegusel looduse ilu ajal: mets on nii pakis ja tihe, et waewalt päikese kuldsed kiired okste wahelt läbi tungida jõudwad. Öhtu täidab uimastaw lewade õht. Meie ei näe siin midagi, küll aga kuuleme. Hommikul ei näe, millal päike oma esimeste kiiretega õffel uinuma jäänud külles suudleb. Alles siis teame, et päike ju tõusnud on, kui mändide ja kuuskede latwad nagu tuli punawad. Küll on aga linnud need, kes meid oma lauluga hommikul unest äratawad. Nagu hõbetellukeste kõlin kajab tuhandehääleline linnulaul pühakitus hommikusel waituses; sinna hulla segab weel kau kutumine nagu suure kontserdi juhataja taktilõõl. Ja see suur laulupidu kestis iga päew kuni hilja õhtuni, mil metsa latwu weel loojaminew päike õrnalt kuldas. Niid aga tõi sellele pidustusele wihm lõpu, kuid ehk algab ta jälle peagi.

See on siin ilufas metsas unistada ja mõtteid mõlgu-tada. Dõsel paistab ükfil täheste okste wahelt ja männiofs-

tes räägib salajane jahin hingesse imelist muinaslugu... Mõttelend kannab mind siit ära, ära kaugemale teadmata kaugusesse, sinna, kust ma omale wastukaja leian... Luuleline on elu suwe ajal metsas ja weel sellel, kes temast kõsifelt humitatus on.

Muidu oleks kõik hea, ainult tubaka puudus on otse wäljakannatamata. Enne saime tubakat, niid aga ei saa teda kusagilt kõigeparema tahtmise juures.

Täna weel südamest neid häid inimesi, kes mulle Matfi on tellinud ja muud kirjandust on saatnud. Siis weel südamlik tänu sellele Tallinna neiuale, kes mulle raamatuid saatis ja ka Päewalehe käima pani. Olge kõik rahulised kodumaal. Loodame, et ehk warsti pööre ja lõpp tuleb. Seniks kõigile palju terwitfid!

Mesk. Timm.

Salajad soowid.

Mu salajad soowid end tähtedeks muutke
Ja heledalt hülgate kauguseleel,
Ja õrnalt ja helkiwalt sinna siis paistke,
Kus seisab mu süda, mõte ja meel!

Siis õhtul, kui waatad ülesse taewa,
Näed miljonid tähti säramas seal,
Siis mõtle, et eluteel paljugi waewa,
Kuid lootus jääb wõitjaks tähtederaal.

Ei warandust kulda mul pole sulle anda,
Mu omagi elul on surma käik.
Uga soowid täis lootust wiivad rahuranda
Ja tulewiku elus meil õnnele läik.

Mesk. Timm.

August Kang,
Eudolmnast.
Tegevas sõjaväes.

August Kott,
Lobufoost.
Tegevas sõjaväes.

Johan Marjak,
Karulast.
Alamohv. tegev sõjav.

Rudolf Luguwer,
Wõru tr.
Tegevas sõjaväes.

Woldemar Womm,
Ratwerest.
Tegevas sõjaväes.

Priidu Herliih,
Pärsama w.
Tegevas sõjaväes.

Aleksander Kuust,
Leifi w.
Tegevas sõjaväes.

Julius Kender,
Tegevas sõjaväes.

Gustaw Willmann,
Kuusatu kib.
Tegevas sõjaväes.

Hindrek Blundt,
Eõstama w.
Tegevas sõjaväes.

Seal, kus ainult sõjariistadel hääleõigus on.

Bootele Mesikäpp.

XLVII.

14. märts. Täna näeme jälle sõjariistade vahetust. Oli ainult vastastikune suurtegevuse vahetus, mis väga elav ei olnud. Igaüks oli vihmane, wälja arwates terve päew kui pangeft.

15. märts. Käisin täna „S“ kullas kantseleis posti järele. Terve päew läbi oli äge suurtegevuse vahetus, harwa seltskondliku ka kuulipritside ja püsside ragin. Hommil oli ilus. Gemal lubrutatiwad teed, lähemal lõõritatiwad lülitised mitmed kummed loolejed. Seal — mõni werst paremal pool — tantsis aga surm . . .

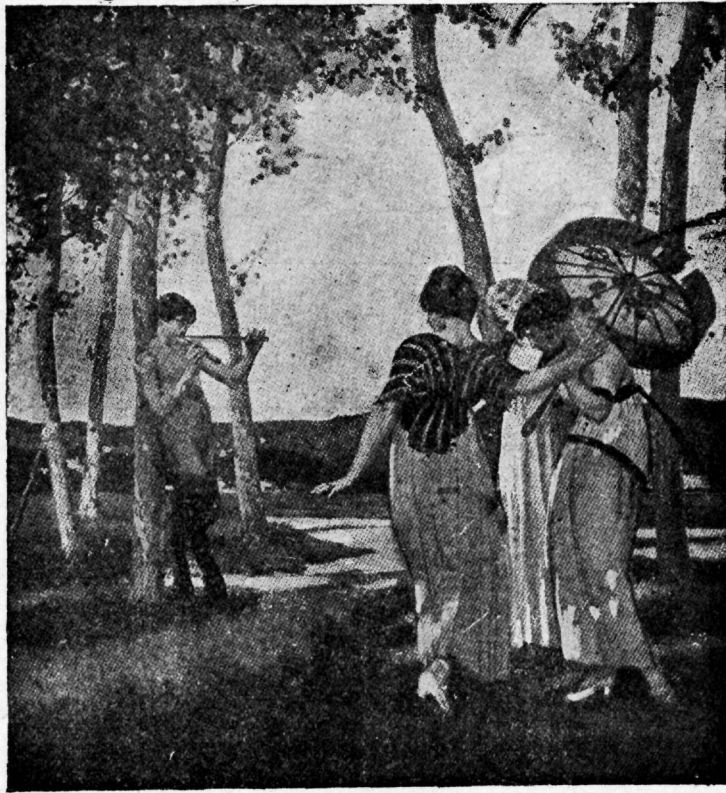
Sõjariistade katkestamine pealetungida, kuid meie lõime nad tagasi. 5. fip. peale, kus meie pealetungimise initsiatiivet oma käes hoiame, oleme waenlase kohati kolmeft tema kaewikuteltinist lahkuma sundinud ning sealjuures wangi wõtnud 1255 alamwäelast, 18 ohwitseri, 18 kuulipildujat, 26 wäljapommipildujat, 10 käsipommipildumisepinkki, 4 helgihetitjat, 12 miinipildujat, ühe wiieteistfentimeetrilise mortiri, 637 püssi, kaft pommi, 800 käfgranati, hull raketilastmiste rewolwri ja raketisi, respiratorisi, padrunisi ja muud materjali ning 12 wanget hobustega.

Täna surusiwad siin paljud waenlase aeroplanid, üks nendest loomis ka suuremasse S. kullasse pommi, ilma et kahju oleks sünnitanud, sest pommid kukkusiwad küla servale lagedale wäljale maha. Nad oliwad õige tugewa lõhkejõuga.

16. märts. Täna, kus ma staabi juures käisin, oli mul aega wõitluseliniil uidata. — See pakkus õige wõigast pilti: — pöõsaste äärtel olewate mudahallide lumehangede jäänused oliwad meie kui ka waenlase gaasijäänustega ülepijerdatud — roheline praht, kui prusjata kihwt mõne taluurtfiku seintel . . . Metallid — malmi, wase, terase, raua ja habiti pataleid ning kildusi on iga samm peal webelema näha. Laengute pead, kannud ja kasta tüübid, niisama ka lõhmetata tshumadaniid puutuwad jagedaste filma. Siin ja seal on riideräbalaid, palatisi, finelisi, mütja, mastefi, respiratorisi, sakslaste kasteft ja periskopisi webelema näha. — Mõned äksilud surmulehad, olastraataedade riisu . . . kõige sellega on kaewikute wahel olew wäli deforeeritud.

Kaugemal on põllupind kartetshidoga (sõrmeotsa jämedused ümarituid tinakuulid, milledega mõned waenlase tshumadaniid täidetud on) kui finiste ubadega ülekülwatud. Kui oleks siia ohtrast lihawaid sinikamarju puistatud.

Wiiemati jõudsin ma oma uitamisel kuni üsna N. järwe kaldale küla ahewartele, kus külast hale riisu ja walgendawad Poola kiriku müürid jär le on jäänud. Waenlane hatlas siia, meie suurtegevuse õfides, oma tshumadaniisi saatma. Ma põgenesin, kuna laengute killud siin ja seal mütsudes maha kukkusiwad, wõdi kui siitad jurifedes üle pea lendafid. Minu lähedal sawwad kaft dentfikut nendest kildudeft tabatud. Surm oli neil peaaegu filmapiltne. Nad oliwad ohwitseridele lõunawiimisel. Wiiemati jõudsin ma ometigi õnnelikult, kuigi puruwäsinuna ja higift märg, wäljaspoole waenlase saade-

Suwehelid.

Kodule.

Kodumaa, oh, waata julgelt üles,
wastu hüüa wabadusele —
kuld on puhas — kui ta käinud tules!
nii ta fina — kallid koduke — — —

Wabadus . . . sind ootasid nii kaua
tuhanded, kes raskes orjuses
ohkafid — ja enneaegse haura
leidfid orjapiitfa hoopides!

Nastafajad ajawoolus langed
wiinud hauda ühes endaga — — —
Ohkades: „oh, ahel millal langed?!“
saatis mööda neid mu kodumaa . . .

Tihhti seletas, kus arm ja tõde
rahwal kurat munga kuue sees —
tihhti wägistatud Cesti õde
rändas kalnikambri, filmad wees . . .

Wabadus . . . eht olid ainult sõna —
sada aastat tunneb kodu find;
fiiski — sinu mõjust tunneb täna
rõõmu iga Cesti poja rind . . .

Saja aasta jooksul rasked haawad,
mis „kuus aastafada“ sulle löid,
jõudsalt paranend — kui terweks saawad,
kodumaa . . . siis uhle olla wõid.

Sinu pisarad — su higitilgad
lõowad koidukumal hülgama . . .
sinu toored piinajate salgad
põgenend su pinnalt häbiga — — —

Kodumaa — oh, waata julgelt üles,
astu wastu haridusele —
puhastatud orjapõlme tules
oled walnis wabadusele!

23. mail 1916. Eõjawäitaf. Karl Kaasik.
(13 Гусарский Нарвский полкъ.)

tuste langemist, piirkonda, kus enam hädawahtlik ei olnud, ja
wõisin julgeste edasi sammuda.

XLIX.

17. märts. Täname päew läks wõrdlemisi waguasalt
mööda. Öhtu eeli muutus ilm järsku pimedaks, paks udu
kattis ümbrust. Peagi kuulsus tuleliinilt meie äge kuuli-
puitfide, pommipildujate ja püüfide ragin. See kestis umbes
tund aega ning wakis siis täieste. Nagu hiljem kuulsin,
püüdnud sakslane pealetungida, et kaotatud kaewikuid tagasi
wõtta, kuid see ei õnnestanud temal. Riisama ei õnnesta-
nud ka meie pealetungimisekatse õõjel — peaaesjalikult selle-
pärast, et waenlase ofastraataed meie suurtükide poolt weel
küllalt hästi purustatud ei olnud. Meed meie ahelad, kes
kuni ofastraataiani jõudfiwad, olid sunnitud sinna maha
heitma. Hakkas juba koitma ja — mdtteta oleks olnud katse oma
kaewikutesse tagasi pöörata. Oli küllalt walge ja nad oleks
waenlase püüfi ning kuulipuitfi saju kätte jäänud. Nad pidi-
wad seal kuni öhtu widewikuni lamama — haawatud, sur-
nud ja terwed — kõik jega. Õnneks oli ka järgmine päew
päiksepaisteline ja soe. Meie kaotused olid wõrdlemisi õige
tõhijed.

Käisin täna päewal, 18. märtsil, jälle staabis, mis waen-
laselt ärawõdetud teise rea kaewikutes ajus. Mulbonnide narid
tuletasfiwad elawalt kaubalaewa madruste magamiseasemeid
meelde. Meed mulbonnid oliwad waenlase poolt aga nii-
wõrd tugewaste ehitatud, et ka raste tšhumadan neid läbi
ei löõ. Tagastitules märkas meid waenlane N. järwe kaldal
pilwe all hõljuvalt luuramispunktist, õhupallist, ning hakkas
meile šhapnella saatma . . . Iga künqast, kiwilest ja mu-
dast künnitawagu warjupaigats tarwitades olin ma ühs paari

teise almtwõelise ja ühe õhwiteriga üle tunni aega selles
põrgus. Higiijed, mudased, märjad ja surmani wäsinud pää-
sejime meie fiiski sellest põrgust.

19. märts. Käisin jällegi S. küllasse, kus ma wõõd
olin. Juba on mitu posti mööda läinud, kus ma ajalehta
ei saa. Kuhu nad jääwad, on teadmata. Arwatawaste
wõdetatse nad teel ära. See asjaolu kurwastas mind wäga,
kuid teha ei ole midagi. Peab juba oludega leppima.

21. märts. Mul hakkasfiwad hambad kõledaste walu-
tama. Kogu nägu oli paistes. Käisin õkolotkasse. Siin
kirjutas noorem arst W. mulle tähe ja mul tuli umbes neli
wersta eemalolewa K. küla lähedal, mäendõlwal, männimetsa
tula all kooastes asuwa wälja punaseriisti „otrjadi“ minna,
kus hambaarsti kabinet ajus. Hambaarst oli naisterahwas
ning tundis omia töõd, kuigi just mitte kõigeparemie, fiiski
rahulõdawalt.

Siin puutusin ma mitme üliõpilase ja priitahtlikuga
kõtku. Wõõned nende seas on lätlased, teised poolakad. Pal-
jud neist on kirjawahetuses Saapsalu neuudega. Saapsalu
linna poolt saadeti siia künqitufi, muuseas ka sealne tütar-
laste gümnasium. Sellest peale algas kirjawahetus. Pal-
jude neuude wanemad on mulle tuntud, üliõpilased pärfisid
minult nende üle ligemaid teateid, mida ma nii palju andfin,
kui teadfin.

Nimetatud otrjad on praeguse Cestimaa kuberneriga proua
Sophia Mefandrowna Werjerkina organisieritud. Organi-
seerija ise wiõib praegu, kus mina siin rawitjemisel olen, oma
kõhe tütreaga siin, kus nad südilt ja emastfalgawalt haawa-
tutele oma abi patuwad. Üks tütardest on tuleliinil töõta-
des Georgi nelianda järgu medalide saanud. — Ühe siinse
priitahtliku, poolaka Baljutafe, perekond wiõib Wilna sõja-

Hingede rändamine.

„Ras teie hingede rändamist ufute?“
 „Misfugust?“
 „Noh, seda ikka, mis paljasjalgne Tõnnison jutlustab, et inimene jahuufs olnud, jahuussina ära surres läinud tema hing lutsu sisse, siis härja, warese jne. sisse.“
 „Äh-äh-äh, ei ma seda küll usn.“
 „Aga mina usun.“
 „Noh, mis te siis enne olite, mõni kaelkirjak või jõeohobu.“
 „Ei, eesjel olin.“
 „Müllal?“
 „Kui teile au sõna peale 200 rubla laenasin.“

„Mine jõe jooma!“ sõnas kurat. „Ma walwan seni inimest.“

Koer ei jõudnud enam kannatada ja läks. Aga kurat sülitas seni inimese kõit ümbertringi täis. Minust puhast kohta ei jätnud.

„Ise pani aga jooksu.“

Kui koer tagasi tuli, hakkas ta huluma.

Jumal kuulis ja tuli waatama.

Näeb, inimene kõit ära rojastatud.

Justus ja mõtles:

„Uue tegemine võtab kaua aega, ja kuhu sedagi panna!“

Wõttis ja pööris inimese pahurpidi. Ja puhus hinge sisse.

Inimene tõusis üles ja läks . . .

Sellepärast olemegi wäljastpoolt libedad, aga sees — aina sõi! . . .

Uni . . .

Nägin unes: — Kodu pinnal
 walas Linda pisara —
 Kalewipoeg kergel rinnal
 ei wõind teda trööstida!

Linda waim . . . oh, miks sa nutad,

miks sa ohlad siidamest? —

„— Minu tütreid põgenewad
 raskel ajal woorusest! . . .“

A. Kst.

Õõjawäljal.

Rõigeodawamad, terwiselohajamad ja maitswamad road walmistab tarf perenaine ka praegusel kallil ajal

Dr. med. Sindhede

Geskujuliku kofaraamatu

järele. — Raugeliski mitte üksnes taimetoidud, nagu ehk mõned arwawad. Hind 80 kop.

Saada igas raamatukaupluses. Pealadu „Te ad us“ Tallinnas.

Kolm mõistatust.

Jbamaa kirjawarast.

Tarf Hiina keiser Tšhe-tšun-tšha rändas lord wõdras riides oma esimene mandariniga mööda oma laialdase riigi linnasi ja küläsi, et teada saada, kuidas tema truud alamad elawad ja mis nad temast mõtlewad. Teel nägi ta üht wana-wana hiinlast ja küsis selle käest:

„Ütle, mispärast on kõrgete mägede otsas lumi?“

„Muredest,“ wastas wanamees.

„Kas karube loopad on hästi awarad?“ küsis jällegi tarf Tšhe-tšun-tšha.

„Nii kuidas Jumal annab,“ wastas jällegi wanamees.

„Müllal tõmmatakse eesli seljast nahk?“ küsis keiser uueste.

„Siis kui paras aeg on!“ wastas wanamees.

Tarf Tšhe-tšun-tšha jammus wanamehe järele. Oma wiletja fantsani jõudes kufus wiimane rändajaid kaeliugutujega sisse astuma. Seal tuli neile elatanud perenaine wastu ja pakkus lihtsat õhtuõõki.

„Oh, ja päitefekt, minu filmade walgus!“ ütles esimene mandarin keisrile, kui nad wiimaks neljasilma alla olid jäänud. „Mis tähendus oli sinu kolmel targal küsimusel?“

„Dnnetu, kas tõeste sina, minu esimene nõuandja, ei tea, aru ei wõi saada, mis need küsimused tähendasid? Siis tea, ja igawene loll, et kui sa päiksetõusuni mulle nende tähendust ära ei mõista seletada, käsin ma oma due-timukal sinu pea maha raiuda.“

Esimene mandarin hakkas wärisema ja siis kangeste järel mõtlema. Kuid asjata murdis ta oma tarfa mandarini pead. Kuna tal sugugi tahtmist polnud sellest ilma jääda, tõusis ta lesti õõd oma asemelt, otsis wana hiinlast üles ja küsis:

„Ütle, mispärast küsis minu seltsimees sinu käest lume üle mägedel?“

„Oh, ta tahtis teada saada, mispärast juustsed peas halliks lähewad, ja ma seletasin temale, et nad muredest halliks lähewad.“

„Aga mis on sellel karu loopaga tegemist?“

„Selle all mõtles ta minu wiletjat fantsat“) ja tahtis teada, kas see küllaldaselt ruumikas on ja kas te siin üle-õõd ostate olla? Ma ütlesin, et see niisugune on, nagu Jumalal soow oli minule anda.“

„Aga mispärast ta sinu käest eesli naha üle järel päris?“

„Do, see on — suur saladus! Seda ei wõi ma sulle ütelda.“

Kui palju esimene mandarin ka ei palunud, et wanamees temale selle saladuse awaldaks, ei wõtnud see kuuldaagi.

Siis andis esimene mandarin temale kulbraha, kuid wanamees lükkas tagasi ja ütles:

„Ei ole mul sinu kulda tarwis.“

Terwe õõ ei saanud esimene mandarin filma kinni, ühtlugu selle üle järel mõeldes, kuidas mõistatuse seletuse wälja muruda saaks.

Wiimaks, natuke enne koitu, tõusis ta üles, wõttis salatastust hulga kulbrahast, otsis wanamehe uueste üles ja pakkus temale kõike seda kulda, jumalakeeli paludes saladust awaldada.

Wanamees wõttis nüüd raha wastu ja ütles:

„Nüüd näed sa ise, et eesli seljast siis nahk tõmmatakse, kui selleks paras juhtumine on.“

*) Fantsa — Siina talupoja elumaja.

Kudas peab inimene hingama?

Piltidega. Hind 30 kop. Kopsuharjutused kõigile, kes terwed tahawad olla. Paljudest haigustest wõib dieti hingamise abil pääseda.

Erutus. „Herra Trilberg, kas teie ei võits mulle filmapilguks laenata . . .“

„Ei, ei võdi! Ja kuigi võimalik oleks, ei laenaks! Seda pidage meeles! Serwe aasta otja olen teile laenanud, aga teil ei tule meelbegi tagasi maksta.“

„Aga ma palun ju ainult . . .“

„Ja ma ütlen: ei! Paluge tui palju tahes!“

„Noh, siis pole ka vaja. Ma tahtsin filmapilguks teie fulewari paluda, et teile raha saamiuks pangast wolitust kirjutada, aga teie ei taha — noh, siis pole vaja.“

Elu ja surma küsimus. Ühel herral oli tähtis, rutuline töö käsil. Ta ütles teenijale, et see kedagi wastu ei wõtaks. Äkki aga koputatakse ukse peale.

„Kes seal on?“ küsib herra pahajalt.

„Keegi herra soovib teiega rääkida,“ teatab toatüdruk.

„Aga ma ju ütlesin teile, et ma kedagi wastu ei wõta!“

„Ma ütlesin ka. Aga tema nõuab tingimata. Ta ütleb, et sin küsimus elusse ja surmasse puutub.“

Rahutuks saanud herra wiskab töö ja astub ettetuppa. Seal ootab teda . . . elukinnituse seltsi agent.

Perekonna jaladus. Kodu-kooldõpetajanna püüab oma laisale hoolealusele selgetks teha, et waja on töötada, ja ütleb:

„Wõta oma ijaft eestuju, Konrad. Waata, miks tema iga õhtu nii hilja kontoris istub?“

Poisst tõstab imestades filmad koolipreili peale.

„Aga kas teie teate?“

„Muidugi tean!“

„Iis . . .“ jostab poisst, lohtubes ringi waadates, „rääkige tasemine, muidu saab ema teada, ja siis tuleb flandaal!“

Rahwanali. „Kas ja midagi oled sõõnud Jaan?“

„Ei . . . Ema andis koorutse, tahtsin pehmeks leotada, aga ei mahtunud ämbriksje.“

Rahwalõbustused Amerikas. Siulastmine Jaanipäewal.

Wärwide tähendus. Ema: „Sinine wärw, see on truudus, kollane — kadetus, roheline — lootus. Lapsed, kes teab, mis on punane?“

„Dnu nina!“

—or.

Ettewaatus. Põhjanaba uurimise reisu juht: „On need lastkõnnend paari saapaid walmis, mis ma oma uurimise seltskonna jaoks tellisin?“

Kingsepp: „Walmis, herra. Ma walisin hästi pehme, wärste naha!“

Juht: „Hm . . . hm! Pehme nahk, see on hea, aga kas ta ka . . .“

Kingsepp: „Teie reisu peal wõib kõike juhtuda! Wäga wõimalik, et teil toidu puudusel saapaid süüa tuleb!“

—or.

Maatri junres. „Ma tahaksin filti saada.“

„Mis sugust?“

„Waadake, mul tuleb filt maalida, et äri lõpetamise pärast wähamüük ainult kolm päewa.“

„Seda wõib; aga kuidas, kas papi wõi linase riide peale?“

„Ei, ei, kus sellega! Maalige juba tugewa pleki peale ja hea wärwiga, et kimmel aastal uut poleks waja.“

Rajulik. „Ja teie ei kahetse, et jala kaotasite?“

„Mitte sugugi! Nüüd teenin oma puujalga näidates palju rohkem, kui enne kahje käega!“

Meie Matši järgmine (98.) sõjanummer ilmub 2. juulil.

Wabandus.

Kontoriilem: „Mis teie mõtlete, minu herra, nõnda hilja tulete teie kontorisse?“
Kirjutaja: „Palun aga mitte unustada, et ma ju ka kõige esimesena kontorist ära lähen.“

Warblasehirmutis.

Henry Gaevri järele.

Linnud rüüstasid halastamatalt madam Mutineau aeda. Mitte ühte marjagi ei jätnud nemad puutumata. Viimaks lõppes m-me Mutineau kannatus ja ta võttis nõuks wiimast abinõu tarvitada.

„Tarwis on hirmutis ülesse panna,“ sõnas ta ühel ilusal hommikul.

Veldud-tehtud. Keft aeda pandi lauaserwadeft kokku lööbub rist, mille peale m-me Mutineau siis mõnesugusest onult püüanduse teel saadud riided riputas.

Warblasehirmutis sai tore. Ta seljas olid: püksid, sinakaspruuni värwi, mitmelarvaline pluuse, wanamoodi palitu, latade woltidega, õlest kübar, mis juba ammugi igasuguse kuju oli kaotanud, kuid siiski weel terve oli.

Warblasehirmutis oli täielikult inimese moodi.

„Ja pealegi weel korraliku inimese moodi,“ mõtles m-me Mutineau, mõned sammud warblasehirmutisest eemale astudes ja oma tehtud tööd filmitšedes.

Siis astus ta rahustatult aiaft wälja.

Külasse tagasi minnes nägi ta tee peal kahte ratsashandarmi.

„Wõtsid ehk weel kedagi meil wangi,“ mõtles ta.

Mõne minuti pärast jõudis ta koju. Kodust tööd tehes unustas ta peagi shandamid ja warblasehirmutise.

Selle wahje peal juhtus kordnikudele teegi kahtlase wäljumusega isik mööda teed wastu tulema. See oli wististe üks neist koduta isikutest, kes, kui nad mitte wangimajas ei istu, siis mööda teesi ja põldusi ringi rändawad, kraawides puhkawad ja armuandideft endid elatawad.

Wästinud ja kahwatanud mullatarwa näoga, sajis juustega, wiimase wõimaluseni närus riides, paljajalu ja ilma mütsita, oli waefetel tõeft kahtlustärataw wäljumus.

Kõrgel sadulas istudes, waatasid kordnikud lähinemat wõõraft kahtlaste nägudega. Nad oleks teda heameelega

peatanud, kuid neil ei olnud tema kohta mingisugust kasku, ja pealegi käis wõõras kõigile awatud teed mööda. Natufe aega mõtlefid shandarmid ja sõitsid siis sõnalauumata edasi. Sellel filmapilgul juhtus hulguis m-me Mutineau warblasehirmutist nägema.

Hirmutis oli tore. Uhtelt seisis ta waarikate ja sõstarde wahel ning sirutas oma pikki, musti kaska nagu wannutades ettepoole.

Hulguis jäi seisatama.

Ta waatas kordnikkude poole — need olid juba teekäanu tahta kadunud. Siis sai ta korraga julgemaks.

Kiireste ronis ta aeda ja läks offetohe hirmutise juure.

„Noh, wana, näita ennast!“ ütles ta, tema poole pöördes.

Warblasehirmutis aga waitis pahaselt, just kui wihastades niisuguse aupatumatuse üle koduta hulguise poolt.

Hulguis aga kõneles rahulikult edasi:

„Tõtt ütelda, ei ole ja just iluste riides, kuid. . . siiski. . .“

„Ja ta kaskus palituriet.“

„Sea riie,“ ütles ta pead kõngutades. „Kahju ainult, et nõõpfi ees ei ole ja warufas kaski on, kuid siiski. . . siiski. . .“

Korraga tuli tal midagi meelde.

„Sul ju ei ole pead, mis jaoks on sul mütsi tarwis.“

Ta wõttis warblasehirmutise peast kaabu ja pani selle oma pähe.

Siis hakkas ta uueste hirmutist waatlema. Ilma mütsita nägi see koguni teistmoodi wälja, — ta kaotas oma endise mõjuruse ja ei olnud enam inimese moodi.

Hulguis sai julgemaks.

„Noh, wanate,“ ütles ta, „wahetame siis ka endi üli-kondi; sinul on ju ükspuhas, mis riides ja siin aias seisad.“

Ja ilma pikema jututa wõttis ta hirmutise seljast riided ning hakkas neid pöösa warjus enese selga toppima. Oma närud wistas ta hooltult maha ja wõõrustas juba ette, kui head need riided sügiseste külmade wastu on.

Ainult saapaid ei olnud weel.

„Kahju,“ sõjistas hulguis, oma paljaid jalgu filmitšedes.

Hirmutisest ei jäänud muud järele, kui ainult lihtsalt kokkulöödud rist.

Hulguis, kes juba ära tahtis minna, tundis nagu häbi, — justkui oleks ta kellegile ülekohtu teinud. Ja jäi seisma, korjas oma kalsud ülesse ja pani need isaliku hoolisusega ernehirmutise ümber, ärawõetud riiete ajemele.

„Waat, nii on juba wahje parem,“ sõnas ta, kääga sinna koha peale patšutades, kus hirmutisel õla pidi olema.

Nüüd omandas warblasehirmutis jälle elawama kuju. Kuid tal ei olnud enam endist uhtet wäljumust; ta waatas nüüd nii kurwana ja alandatuna, hädalikult oma musti kaska ettepoole sirutades.

Hulguis tõttas minema. Ta ronis aiaft wälja ja, selle ajemel, et oma teekonda kiila poole jatkata, kus ehk teegi tema riideid wõis ära tunda, sammus ta sinnapoole tagasi, kust tulnud oli.

Uga, oh õnnetust! Siin tabas teda teine, wõib olla, hoopis pahem õnnetus. Ei läinud weerandtundigi mööda, kui ühe teekäanatu peal tema ette kui maa alt needhamad kaks shandarmi kaswasid, kes tale juba waremallti wastu olid juhtunud. Nad tulid ringsoidult tagasi.

„Seija!“ hüüdisid mõlemad kordnikud peaaegu korraga, hulguist nähes, teda nad alles hiljuti paljajalu ilma mütsita ja näruriides olid näinud ning kes nüüd niisuguse ifandana kõndis; muidugi oli ta omale kufagilt riided warastanud.

„Kust ja wõtsid need riided?“ kajas kuri hääl.

Hulguis näitas kurwalt aia poole.

„Seal. . . warblasehirmutiselt.“

„Ära waleta,“ ütlesid kordnikud.

Ja ilma pikema jututa wõtsid nad hulguise endiga ühes, et teda kohaliku ülemuse kätte anda.

M-me Mutineau seisis see aeg oma maja ukse peal. Kaugelt lähinemat seltskonda nähes, hakkas ta seda waatlema.

„Laewas halasta, see on ju minu warblasehirmutis!“ hüüdis ta korraga pruuni pükka, palitut ja õlest kübarat

shandarmide vahel sammuva ifiku seljas nähes. Raugelt selle inimese nägu näha oli raske. Waese m-me Mutineau'le tuli meelde, et see eht kõdest tema warblasehirmutis wõib olla, mis millegi ime läbi korraga liikumisewõimaluse oli saanud. Ta tahtis esimese hirmuga tuppä jooksta, kuid sulane, kes ta siin oli, rahustas teda.

"See on inimene," ütles ta.

M-me Mutineau jäi seisma. Kui lordnikud nende kohta jõudsid, hüüdis ta:

"Seiske... Need on minu asjad!..."

"Waata sindert," sõnas üks shandarmidest, seisma jäädes. "Aga tema räägib veel nagu oleks need warblasehirmutiselt wõtnud."

"Nu jah, minu warblasehirmutiselt," tõendas kurjaks saanud m-me Mutineau.

Ja ta hakkas hulguft sõimama:

"Waras, rööwel!... Mis nüüd minu aiaga sünnib, linnud sõowad ta tühjaks..."

"Mis temaga teha?" küsivad shandarmid.

Hulgus aga püüdis ennaft wihastanud perenaise ees wabandada.

"Ma ju panin oma riided tema selga," ütles ta aralt.

"Ma ei warastanud, aga wahetasin ainult..."

See wargas hoolfus, et ta warblasehirmutist ei unustanud riidepanemast, lepitas natuke m-me Mutineaut.

"Sina panid ta riide?... Roh, tont sinuga, laste ta lahti," ütles ta, lordnikude poole pöörates.

Kuid m-me Mutineau ei leppinud veel sellega. Kui petunud shandarmid ära sõitsid, peatas ta hulguft ja kästis teda ukse juures oodata. Mõne minuti pärast tuli ta tagasi ja andis hulgufile paari saapaid.

"Need on, tema" saapad," ütles ta. "Ma tahtsin neid tema jalga panna. Roh, aga taewas sinuga, wõta ja kao siit rutemine!"

Teisel päewal pani m-me Mutineau hirmutise uueste riidesse. Närud, mida hulgus sinna oli jätnud, olid warblasehirmutiselegi liiga purud ja kattenud. —rd R—

Maalased linnas.

Kasandu peremees oli maalt linna kutsutud, proua Jda juure wõõrusse. Prae jaoks anti tulised talbrekid lauale. Kurja aimamata wõttis Kasandu peremees talbreku kätte, kuid pillas järgmisel filmapilgul laua peale, sest et ootamata palaw oli.

"Misjuguine weider wiis, talbrekid tuliseks teha!" urises ta poolhääbenedes, poolpahaselt.

Peale lõunat anti kohwi ja Kasandu peremees tahtis oma sõrmedega, mis just piinlikult puhtad polnud, suhkru-toosijit suhkrukiilla õngitsema hakata.

"Siin tangid," tähendas proua Jda.

"Lohoo tont, kas teil ka suhkur tuline on?" küsis Kasandu peremees imestades.

Kasandu peremees oli Mätliku Jaaniga linnas "mirawois" olnud. Et õhtul enam rongi peale ei jõudnud, tuju pealegi rõõmus oli, et protsesi wõitnud, läks ta "Kuld Lõwi" wõõrastemajasse, kust toa wõttis. Kasandu peremeest tuppä juhtides, oli Kellner, ukse kõrwal nappu katjude, elektrilambi toas põlema keeranud. Kui Kasandu peremees ukse hoolitalt lufku keeranud ja ennaft riidest lahti wõtnud, astus ta elektrilambi ette ja tahtis tuld jurnuks puhuda. Puhus ja puhus, nii et põjed punnis, aga tuli põles endist wiisi.

"Lohoo tont, puhu kas wõi leitjat wälja, aga tema, määnd, ei kustu!" sõnas ta wiimaks nõutult.

—or i wastane.

Koolis. "Mis tehtakse willast?"

Waitus.

"Roh, millest on sinu püksid siis tehtud?"

"Jä wanadest pükstest."

Näeb Jaanipäewa „märjukese“ mõjul kahetordfelt.

Waata hullu, nüüd on eit mul päris kahetordfets muutunud!

Küsimuste liigitus.

Üleliigne küsimus:

"On jul raha tarwis?"

Kõrtistaw küsimus:

"Ole hea, ätle, mis sinu lapsed mitte sinu, waid sinu sõbra Maiasmoka nägu on?"

Tõsjine küsimus:

"Pagan teab, mis nüüd wälja läia: pada äfs wõi ärtu tuus?"

Wiisakuseta küsimus:

"Preili, kui wana teie olete?"

Kõrgerumalam küsimus:

"Balun südant ja lätt — tahate te minu naiseks tulla?"

*

Professori üle lõõnud.

"Herra professor, ma wõin teile tõendada, et ma oma korteri atnast 50.000 wersta kaugusele näha wõin."

"Teie räägite rumalust, minu herra, see ei ole wõimalik; inimese film ei näe nii kaugale."

"Kudas nii, herra professor, ma wõin oma korteri atnast isegi kuu peale waadata." —ll.

*

"Mamma, see ei ole ju õige, et Katala ingel on, temal ei ole tiivasi, aga papa eila õhtul, kui sind kodu ei olnud, ütles Katala, 'inglikene.'"

Mamma mõtles: — "Õige, õige, lapsukene, küll mina Katala tiivad teen, warsti lendab minema!" nd.

*

Kodused arstirohud. "Arstiherra, tulge ruttu! Meie proua on haige. Tahtsiwad teda koduste arstirohudega arstida, aga ei aidanud midagi."

"Misjuguuste koduste arstirohudega?"

"Kõige esite toodi looshepilet teatrisesse, siis osteti uus kübar, peale selle paluti esimene armastaja ja esimene tenori-laulja teatrilt wõõrusse tulla, aga midagi ei aita."

"Sm — ja, siis on haigus õige tõsine. Tarwis rutata."

ll.

Sakslasel on igal asjal ikka oma kaks otja.

„Ära tühja kurda, Abdulla, et venelased mõned linnad sul ära võikid. Peaasi on werewalamine, rewolutsionilise elemendi hävitamine: mida rohkem noori, tugewaid mehi sõjas langeb, seda kindlam on meie troon. Ega poolnälginud poisikesed, raugad ja naised meid peale sõda enam troonilt tõugata jaksja!“

N. B. Üksikute numrite ostjaid palume lahkest tähele panna, et neile ostmisel mõnda teist „Meie Matsi“ nime- ja kujulist lehte meie lehe asemel kätte ei pistetaks.

Дозв. воен. цензурою.

Wastutaw toimetaja Jakob Jaason.

Wäljaandja J. Muni.

W. Schiffer'i trükk, Tallinnas

EESTI
RAHVUSRAAMATUKOGU
AR